

Sygnatura akt: XI GC 911/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka akcyjna w L.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 27.601 (dwadzieścia siedem tysięcy sześćset jeden) złotych i 20 (dwadzieścia) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 marca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.182 (pięć tysięcy sto osiemdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. zwraca powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 616 (sześćset szesnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 911/18

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 kwietnia 2018 roku powód (...) spółka akcyjna w L. wniosła przeciwko (...) spółka akcyjna w W. pozew o zapłatę kwoty 27.601,20 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 8 marca 2018 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dnia 25 stycznia 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) należący do A. J.. Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową na podstawie ważnej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) spółka akcyjna w W.. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który wszczął postępowanie likwidacyjne.

W związku z niemożnością korzystania przez poszkodowanego z uszkodzonego pojazdu w trakcie likwidacji szkody, poszkodowany zwrócił się do powoda o wynajem pojazdu zastępczego. Pojazd został wynajęty. Najem trwał 66 dni przy dobowej stawce 340 złotych netto za dobę, powiększonej o podatek VAT Koszt najmu wyniósł 27.601,20 złotych brutto. Poszkodowany i powód zawarli umowę cesji wierzytelności. Z tytułu najmu powód nie otrzymał zapłaty.

Nakazem zapłaty orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (karta 36).

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości (karta 38). Podniósł zarzut braku legitymacji po stronie powoda, zakwestionowała wysokość stawki najmu, okresu najmu, stwierdził, że poszkodowany powinien był skorzystać z oferty najmu przedstawionej przez pozwanego ubezpieczyciela.

W toku postępowania strony nie zmieniły stanowisk.

Mimo wezwania (zarządzenie karta 76) pozwana nie złożyła akt szkodowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do A. J.. Sprawca zdarzenia posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) spółka akcyjna w W.. Poszkodowany udzielił pełnomocnictwa D. J. do reprezentowania go przed wszystkimi podmiotami w sprawie przedmiotowego zdarzenia.

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który wszczął postępowanie likwidacyjne, przyjmując na siebie odpowiedzialność co do zasady.

Niesporne a ponadto:

- pismo karta 17;
- pełnomocnictwo, karta 30;

Poszkodowany A. J. oraz (...) spółka akcyjna w L. zawarli umowę cesji wierzytelności.

Dowód:

- umowa, karta 23 – 24;

Wobec niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu w okresie likwidacji szkody, poszkodowany dnia 24 listopada 2017 roku zawarł z (...) spółka akcyjna w L. umowę najmu pojazdu zastępczego L. (...), przy dobowej stawce najmu wynoszącej 340 zł netto/doba. Wynajmujący wystawił fakturę VAT na kwotę 10.540 złotych netto (12.964,20 złotych brutto).

Dowód:

- faktura, karta 20-21;

Ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Niesporne.

Pojazd zastępczy był potrzebny poszkodowanemu. Najem trwał od dnia 24 listopada 2017 roku do 29 stycznia 2018 roku. Wcześniej, po szkodzie a przed opisanym najmem świadek (poszkodowany) korzystał z pojazdu zastępczego przekazanego mu przez ubezpieczyciela do korzystania w związku z uszkodzeniem własnego pojazdu. Poszkodowany zmuszony był jednak zwrócić ten pojazd zastępczy ubezpieczycielowi na jego wezwanie, przez wypłatą odszkodowania z tytułu kosztów naprawy. Po tym zwrocie pojazdu zastępczego, wynajęto pojazd L. w spółce (...). Po odebraniu poszkodowanemu pojazdu ubezpieczyciela nie kontaktował się z nim aby zaproponować poszkodowanemu kolejny pojazd. W trakcie trwania najmu poszkodowany nie posiadał innych pojazdów, po szkodzie pojazd poszkodowanego nie był jezdny.

Dowód:

- zeznania świadka A. J., karta 68-69;

Wynajmujący pojazd wzywali ubezpieczyciela do zapłaty.

Niesporne.

Uszkodzony został pojazd należący do segmentu F (pojazd luksusowy). Wynajęty został pojazd L. należący do klasy E (wyższa klasa samochodów). Stawki za najem pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego w okresie 16-31 dni zawierały się jesienią 2017 roku w przedziale 335 – 787 złotych netto za dobę, średnio 500 złotych netto za dobę.

Stawki za dobę najmu pojazdu wynajętego w tymże okresie, w okresie ponad 15 dni zawierały się w przedziale 254 – 495 złotych, przeciętnie 37 złotych netto za dobę.

Stawka w opisaney wyżej umowie najmu mieściła się w zakresie stawek rynkowych.

Nie posiadając akt szkodowych nie sposób ocenić i ustalić zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego i uzasadnionego okresu naprawy pojazdu uszkodzonego.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego, karta 83-95;

Poszkodowany zgłosił szkodę 26 października 2017 roku, oględziny miały miejsce 27 listopada 2017 roku, ubezpieczyciel przekazał zatwierdzony kosztorys warsztatowi w dniu 30 listopada 2017 roku, części zamówiono 4 grudnia 2017 roku, dostawa części miała miejsce w dniu 9 grudnia 2017 roku, naprawę rozpoczęto 4 grudnia 2017 roku, dodatkowe oględziny miały miejsce 4 grudnia 2017 roku, naprawę zakończono 28 stycznia 2018 roku.

Dowód:

- harmonogram naprawy, karta 32;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w całości.

Jego podstawę prawną stanowi przepis art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z § 4 art. 822 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Dla przyjęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela konieczne jest zaistnienie przesłanek odpowiedzialności, a więc zdarzenia, z którym umowa wiąże obowiązek odszkodowawczy, powstania szkody oraz związku przyczynowego między zdarzeniem sprawczym a faktem, z którego szkoda wynika, przy czym zgodnie z art. 361 k.c. powinien to być adekwatny związek przyczynowy.

W rozpoznawanej sprawie niespornym był fakt zawarcia przez sprawcę zdarzenia umowy ubezpieczenia OC z pozwanym i zaistnienie powodującego szkodę zdarzenia, za które odpowiadała osoba ubezpieczona. Z kolei legitymację do dochodzenia roszczeń na własną rzecz powód wywodził z przedłożonej przez nich umowy cesji oraz art. 509 i 510 k.c., zgodnie z którymi wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią

(przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły

Za wykonanie umowy najmu powódka nie miała otrzymać wynagrodzenia w formie świadczenia pieniężnego, a świadczeniem wzajemnym poszkodowanej było przeniesienie wierzytelności. W związku z powyższym zarzut braku legitymacji powoda należało uznać za chybiony.

Pozwany kwestionował stawkę najmu pojazdu zastępczego ustaloną przez powodów na kwotę 340 zł netto/doba, wskazując, iż w jego ocenie stawka ta jest zawyżona.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony i przede wszystkim na opinii biegłego, podtrzymanej przez biegłego na rozprawie po zapoznaniu się z zarzutami.

W kwestii stawki najmu Sąd, zgodnie z opinią biegłego, przyjął, że przyjęta przez powoda stawka najmu mieściła się w stosowanych faktycznie na rynku najmu pojazdu stawkach. Była zbliżona do stawki średniej a niższa od najwyższej.

Co do uzasadnionego okresu najmu biegły wskazał, że bez akt szkodowych nie sposób ustalić tego okresu. Mimo wezwania pozwanego o akta szkodowe, oraz pouczeniu o treści art. 233 § 2 k.p.c., pozwany nie przedstawił tych akt szkodowych, o przedstawienie ich wnosił powód, były one niezbędne dla wydania opinii, o sporządzenie której wnosił również pozwany.

Mając zatem odmowę przedstawienia akt szkodowych, treść art. 233 § 2 k.p.c. a także przedstawiony przez powoda harmonogram naprawy, przyjąć należało, że w spornej sprawie, zasadny okres najmu wynosił 66 dni.

Poszkodowany (świadek) zeznał, że korzystał z pojazdu zastępczego pozwanego, pozwany odebrał mu przed wypłatą odszkodowania ten pojazd, zatem w pozostałym okresie korzystał z pojazdu wynajętego u powoda, pozwany nie proponował, po zabraniu pojazdu zastępczego, kolejnego pojazdu zastępczego. Zeznań tych nie kwestionował pozwany.

Sąd 66 dni x 418,20 złotych (już z podatkiem VAT) = 27.601,20 złotych.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

W wyroku orzeczono również o rozliczeniu zaliczek uiszczonych przez strony. Koszt sporządzenia opinii przez biegłego wyniósł 944,64 zł, powód i pozwany uiszcili zaliczki po 800 złotych sąd na podstawie art. 80 art. 82 w związku z art. 84 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócono powodowi nadpłaconą zaliczkę w kwocie 616 złotych.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 98 § 1 k.p.c. . Powodowie wygrali sprawę w całości. Na koszty poniesione przez powodów składa się opłata od pozwu 1.381 złotych, od pełnomocnictw 17 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 3.600 złotych oraz koszt sporządzenie opinii w kwocie 184 złotych, pokryta w tej części z zaliczki powodów.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

- (...)

3. (...)